

ΑΠΗΘΕΙΑ 22/2/90

Ο ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΤΟ Γ.Γ. ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Το κόμμα ακολουθεί καταστροφική πορεία

ΕΦΥΓΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ

Ο πρόεδρος του ΘΟΚ Πανίκος Παιονίδης, ο οποίος παραιτήθηκε στις 29 Ιανουαρίου από την Κεντρική Επιτροπή του ΑΚΕΛ, παραιτήθηκε, όπως ο ίδιος ανακοίνωσε χθες, από τις 19 Φεβρουαρίου και από την Επιτροπή για την επεξεργασία εισηγήσεων για το νέο καταστατικό του κόμματος.

Τους λόγους της παραίτησής του και από αυτή την Επιτροπή ο κ. Παιονίδης εξηγεί σε επιστολή του προς τον γ.γ. του ΑΚΕΛ Δ. Χριστόφια.

Ανακοίνωση του ΑΚΕΛ, που εκδόθηκε το Σάββατο, ανέφερε ότι «συνεχίζονται κανονικά οι εργασίες της Επιτροπής Καταστατικού» αποκρύπτοντας την παραίτηση Παιονίδη. Για το λόγο αυτό ο κ. Παιονίδης έδωσε χθες ο ίδιος στη δημοσιότητα την επιστολή παραίτησής του προς τον γ.γ. του ΑΚΕΛ. Η επιστολή έχει ως εξής:

«Αγαπητέ Δημήτρη, Με ανησυχούν πολύ οι εξελίξεις στην εσωκομματική κρίση. Η αντίφαση στην οποία μπήκε το κόμμα, η τροχιοδρόμηση από τη μια τροποποίηση του Κατα-

ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΑΝΤΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Ε.

στατικού, η επεξεργασία νέου προσώπου, η επίσπευση του Συνεδρίου για την επικύρωση των αλλαγών, κι από την άλλη η χρησιμοποίηση του, υφιστάμενου καταστατικού για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που παρουσιάστηκαν (δημοσιοποίηση απόψεων από ηγετικά στελέχη) παίρνει νέες διαστάσεις με την κατηγορηματική άρνηση να δοθεί στην άλλη άποψη το δικαίωμα να προβληθεί στις κομματικές συνελεύσεις.

Πρέπει νάραστε ειλικρινείς. Η ανάλυση που έγινε στις κομματικές ομάδες απλοποίησε στο έπακρο και εκχυδαίοποιε μάλιστα τη φύση της κρίσης. Εκείνο που άκουσαν τα κομματικά μέλη να επεξηγείται κατά κόρον ήταν τα της «φιλοδοξίας» εκείνων που αποχώρησαν, τα του «ενδοτισμού» τους, τα της «μανίας» τους να διασπάσουν το κόμμα. Αν είναι αυτό το πρόβλημα, τότε λύ-

νεται από αυτούς. Απομονώνονται οι μισοφιλόδοξοι, εκκαθαρίζεται το κόμμα από τα ξένα στοιχεία και το θέμα κλείνει. Έτσι όμως έχουν τα πράγματα; Εξαντλούνται πράγματι σ' αυτό το επίπεδο τα προβλήματα που κλυδωνίζουν τόσο καιρό τώρα το κόμμα; Δεν θέλω να πιστέψω, ότι ενώ προσωπικά πιστεύεις πως όλη αυτή η αναταραχή, που αναποδογύρισε τη ζωή τόσων συντρόφων, έχει σαν αίτιο προσωπικά κίνητρα κι αρρωστημένα πάθη. Κι όμως εκεί εντοπίζεται δυστυχώς η όλη διαφωτιστική δουλειά, μ' αποτέλεσμα να διασφραζονται συλλήβδην όλοι οι αποχωρήσαντες σύντροφοι και να καλλιεργείται εξ αντικειμένου η εμπάθεια μέσα στα μέλη, που μπορεί, αν αφεθεί να προχωρήσει να δηλητηριάσει ανεπανόρθωτα τον οργανισμό του κόμματος. Και δεν θα ξέρεις τότε πού να τραβήξεις τη γραμμή της αντιπαράθεσης; μια γραμμή που θα την μετατοπίζει συνεχώς η ίδια η ζωή.

Οπωσδήποτε δεν σώζουν τη ζωή οι οποιαδήποτε εκκλήσεις για ενότητα, ούτε οι αποφάσεις του Πολιτικού Γραφείου που καταδικάζουν κείμενα όπως εκείνο το αχαράκτηριστο κείμενο των 33 «Επιστημόνων Ανατολικών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.

Χωρών». Η ουσία παραμένει, ότι η κρίση δεν αντιμετωπίζεται στο πραγματικό της επίπεδο, σαν πρόκληση των νέων κοιρών, που κτυπούν την πόρτα μας, αλλά σαν «παρεκτροπή» μερικών συντρόφων, που βάλτηκαν να καταστρέψουν το κόμμα.

Πιστεύω ακράδαντα, ότι η συνέχιση αυτής της τακτικής κι αυτής της νοοτροπίας θα βαθύνει την κρίση, και όσες καλοπροαίρετες αλλαγές κι αν γίνουν θα είναι οικοδομημένες σε ανοικτή πληγή.

Έχω την υποψία ότι στη συνάντηση της 16ης του Φλεβάρη με τους σ. Ζιαρτίδη και Δίγκλη χάθηκε μια ακόμη ευκαιρία να σωθεί το κόμμα και να πάρει το ίδιο το κόμμα το προβάδισμα των εξελίξεων. Εδώ τώρα είναι καθαρό, ότι έχει επικρατήσει η άποψη πως όλα, ύστερα από τα συλλαλητήρια και τις συνεδρίες των ομάδων, πάνε καλά, η πρόταση της Κ.Ε. για καθαιρέσεις και προειδοποιήσεις εγκρίθηκε, κατά συνέπεια δεν υπάρχει λόγος για αναζήτηση συναινετικών λύσεων. Στις προτάσεις Ζιαρτίδη - Δίγκλη υπάρχει, απ' όποια πλευρά κι αν το αντικρίσει ένας το ζήτημα, μια διάθεση να μην εκτραχυνθούν παρά πέρα οι καταστάσεις, να βρεθεί κάποια χρυσή τομή. Κι αυτή θα πρέπει να είναι η συνεχής προσπάθεια όλων όσων συνειδητοποίησαν τη δεινή θέση στην οποία απρωχτήκαμε σαν κόμμα και σαν κίνημα της Αριστεράς.

Η τυχόν εξεύρεση μιας συναινέσης έστω και με παραχωρήσεις που πιθανόν να μην καλύπτονταν από το σημερινό Καταστατικό, θα ήταν πράγματι το πιο ουσιαστικό και ελπιδοφόρο βήμα προς το Συνέδριο του Σεπτεμβρη.

Αντιλαμβάνεσαι αγαπητέ Δημήτρη, ότι έτσι όπως σπρώχνονται οι εξελίξεις με μόνη διέξοδο στην κρίση αυτήν, που προσφέρει με την επιστολή σου προς τον σ. Δίγκλη, την «αυτοκριτική» δηλαδή «για τη ζημιά που έχετε προκαλέσει με τη συμπεριφορά σας και τις πράξεις σας στο Κόμμα και στο Λαϊκό Κίνημα», αδυνατώ να αντιληφθώ σε τί εξυπηρετεί η συμμετοχή μου στην Επιτροπή Καταστατικού. Στην πράξη είναι που κρίνονται οι διαθέσεις του καθενός μας για εκουυχρονισμό, περισσότερο δημοκρατία στο κόμμα και εναρ-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΗ

μονισμό με τη Νέα Σκέψη. Εξακολουθώ να ελπίζω, ότι η λογική των γεγονότων και η ψύχραιμη και με προοπτική αντίκρουση όλων όσων συντελούνται κι εδώ και στον ευρύτερο διεθνή χώρο θα ανακόψουν την καταστροφική πορεία που ακολουθεί τη στιγμή αυτή το κόμμα».

Συντροφικά, Πανίκος Παιονίδης Ο ΦΑΝΤΗΣ

Εντωμεταξύ παραμένει ακόμη χωρίς απάντηση η επιστολή του Ανδρέα Φάντη (1.2.90) προς την Κ.Ε. του ΑΚΕΛ. Στην επιστολή αυτή, ο Α. Φάντης δήλωνε ετοιμότητα να πάρει μέρος σ' ένα διάλογο με αντικείμενο συζήτησης «μέτρα για την εκτόνωση της κατάστασης κρίσης του κόμματος και αποτροπής της διάσπασής του».

Το ιστορικό της αναπάντητης αυτής επιστολής προς την Κ.Ε. έχει, σύμφωνα με τον κ. Φάντη, ως εξής:

Την 1η αυτού του μήνα δημοσιεύτηκε στη «Χαραυγή» μια επιστολή του σ. Π. Χαράλαμπος από τη Λάρνακα. Απ' αφορμή αυτή την επιστολή ετοίμασα επιστολή προς την Κ.Ε. στην οποία έδωσα το απόγευμα της Πέμπτης στη Βουλή στο σ. Γ. Σοφοκλέους,

τονίζοντας του ότι, επειδή απευθύνεται προς την Κ.Ε. που θα συνεδρίαζε την επομένη, θα πρέπει να τη δώσει προσωπικά στον γ.γ. οπωσδήποτε πριν ν' αρχίσει η συνεδρίαση της Κ.Ε.

Το πρωί του Σαββάτου, 3 Τρέχοντος, σε μια συνάντησή μου με το σ. Χριστόφια στο γραφείο του, κάμνοντας λόγο για την επιστολή μου, εξακριβώθηκε ότι από κάποιο λάθος ή παράλειψη - όχι εσκεμμένα - η επιστολή δεν ήρθε σε γνώση του γ.γ. το πρωί της Παρασκευής. Η επιστολή «ανακαλύφθηκε» την ώρα που συνομίλουσαμε την παρουσία και ενός άλλου σ., μέσα σε φάκελο μαζί με μια σειρά άλλα έγγραφα που προορίζονταν για το γ.γ. Τη Δευτέρα, 5 Τρέχοντος, σε νέα συνάντησή μου με το σ. Χριστόφια μου είπε ότι θα με φωνάξει σε 2-3 μέρες να συζητήσουμε για την επιστολή μου. Αφού πέρασε η Τρίτη και μέχρι το μεσημέρι της Τετάρτης δεν είχα καμιά ειδοποίηση, έχοντας υπόψη μου την κρίσιμη συνεδρίαση του Γ.Σ. της Π.Ε.Ο και του Κ.Σ. της Ε.Δ.ΟΝ, που επρόκειτο να γίνουν στις 11 Τρέχοντος και ανησυχώντας βαθιά για το ενδεχόμενο αυτές οι συνεδρίες ν' αποβούν μοιραίες για το κίνημα με πιθανή διάσπαση της Π.Ε.Ο και της Ε.Δ.ΟΝ, θεώρησα καθήκον και υποχρέωση μου ν' απευθύνω την «Εκκλήση» που δημοσιεύτηκε την Πέμπτη, 8 Τρέχοντος.

Την ημέρα που δημοσιεύτηκε η «Εκκλήση» μου, κατά το μεσημέρι ήρθε στο γραφείο μου ο σ. Χριστόφιας, ο οποίος μου εξήφρασε τη δυσανεξία του για τη δημοσίευση της «Εκκλήσης», λέγοντάς μου, ότι «αφού σου είπα ότι θα συζητούσαμε για την επιστολή σου γιατί δημοσιεύεις σήμερα αυτήν την έκκληση». Η απάντησή μου ήταν ότι η «Εκκλήση» μου εκφράζει την έντονη ανησυχία και την έγνοια μου για το μέλλον του Κινήματος, για τον κίνδυνο της διάσπασής στην Π.Ε.Ο και στην Ε.Δ.ΟΝ και θεώρησα υποχρέωσή μου ν' απευθύνω, έστω κι αυτή την ύστατη ώρα, την «Εκκλήση» μου για ν' αποφευχθούν τέτοιες αρνητικές και επιζήμιες εξελίξεις και ότι η δημοσίευσή της «Εκκλήσης» δεν εμποδίζει τη συζήτηση.

Η απάντησή του σ. Χριστόφια ήταν ότι θάβαζε το θέμα στην Κ.Γ.ρ. Από την Πέμπτη, 8 Τρέχοντος, δεν υπήρξε καμιά απάντηση προς μένα, ούτε και καμιά επαφή μεταξύ μου και του σ. Χριστόφια.

ΑΚ1.22